

og at 3 Mill. Kr. skulde indskydes af Nationalbanken.“ Den højtærede Minister tilføjede, at naar man overhovedet havde spurgt ham om noget i denne Sag, var det kun, fordi Nationalbanken gik ud fra, at den under Hensyn til Valutaloven ikke uden Erhvervsministerens Billigelse kunde disponere over 3 Mill. Kr. eller bringe 3 Mill. Kr. af Bankens eventuelle Overskud i Risiko. Hvad det første Punkt angaar, ligger Sagen saaledes, at Bankinspektøren jævnsides med de Forhandlinger, han førte om Sagen, stedse holdt den højtærede Minister underrettet om Hovedpunkterne, hvad der fremgaar af den Redegørelse, Bankinspektøren gennem den højtærede Minister har tilstillet Udvalget, og som medfølger Udvalgets Betænkning. Men hvorledes kunde den højtærede Minister da paastaa, at han intet kendte til Sagen, før den var naaet frem til et bestemt Stadium? Med Hensyn til det andet Punkt, siger den højtærede Minister i den Udtalelse, jeg før nævnte, at naar man overhovedet spurgte ham, var det kun af Hensyn til de 3 Mill. Kr., Nationalbanken skulde tilskyde, men i øvrigt var man, sagde den højtærede Minister, enedes om Sagen og om, at de 3 Mill. Kr. skulde tilskydes fra Nationalbanken og de 5 Mill. Kr. fra Andelsselskaberne.

Denne Forklaring, som den højtærede Minister gav ved Sagens første Behandling, er derfor ikke helt i Overensstemmelse med de faktiske Forhold. Af Bankinspektørens Redegørelse fremgaar det, som jeg allerede een Gang har nævnt, at den højtærede Minister den 15de Januar om Eftermiddagen deltog i et Møde i Nationalbanken, hvor Nationalbankens og Andelsbankens Repræsentanter samt Bankinspektøren var til Stede, og hvor netop Fordelingen af de 8 Mill. Kr. drøftedes, og noget senere den samme Dag fandt der derefter en Konference Sted mellem den højtærede Minister, Nationalbankens tilstedeværende Direktører og Bankinspektøren, hvor hele Spørgsmaalet om Stillingen overfor Andelsbanken blev drøftet. Paa dette Møde foreslog Bankinspektøren, at Nationalbanken skulde tilskyde 3 Millioner og Andelsselskaberne 5 Millioner — der havde tidligere været Tale om højst 4 Millioner fra Andelsselskabernes Side, hvad Nationalbanken ikke mente at kunne gaa ind paa —, og derefter kom Andelsbankens Repræsentanter paa ny til Stede og fik dette Forslag forelagt. Saaledes er Sagens Gang, men hvorledes kunde den højtærede Erhvervsminister da under Sagens

første Behandling fremsætte sine af mig citerede Udtalelser? Hvis den højtærede Erhvervsminister vil kalde denne Bemærkning fra min Side en „enestaaende Frækhed“, saa skylder den højtærede Minister i hvert Fald Beviserne for sin Paastands Rigtighed. For øvrigt indskrænkede den Konference, den højtærede Erhvervsminister havde med Medlemmerne af Nationalbankens Direktion og Bankinspektøren, sig ingenlunde til Spørgsmaalet om Fordelingen af de 8 Mill. Kr. Nej, det fremgaar klart af Bankinspektørens Redegørelse, at man indgaaende har drøftet hele Spørgsmaalet om Andelsbanken og om den Uro, Bankens eventuelle Lukning maatte befrygtes at medføre, ogsaa med Hensyn til den i December vedtagne Valutaordning. Ja, saaledes ligger Sagen i Realiteten, men ærede Medlemmer vil dog sikkert give mig Ret i, at den højtærede Erhvervsministers Deltagelse i Forhandlingerne har været af en ganske anden Art, end man maatte faa Indtryk af efter de Udtalelser, den højtærede Minister fremsatte under Sagens første Behandling i dette høje Ting.

Det vilde da ogsaa have været ganske urimeligt, om et saa vigtigt og alvorligt Spørgsmaal som det foreliggende skulde være ordnet udenom Landets Erhvervsminister. Det er kun naturligt, at den højtærede Minister har grebet ind, ja, det var hans Pligt at gøre det, men hvorfor da disse højst besynderlige Udtalelser ved første Behandling? Jeg er bunduenig med den højtærede Minister i det Resultat, han kom til ved sin Indgriben, men dette forandrer intet i, at en saadan Situation krævede og altid vil kræve, at den ansvarlige Minister, under hvem et saadant Forhold sorterer, griber ind af Hensyn til hele Samfundets Vel. Det er ikke alene de 3 plus 5 Mill. Kr., henholdsvis fra Nationalbanken og Andelsselskaberne, der er Tale om, for de paagældende havde jo — alt i Henhold til Bankinspektørens Redegørelse — faaet forklaret, hvorledes Stillingen var, forinden Hjelpekapitalen tegnedes, men der er ogsaa, og ikke mindst, Ansvar et overfor de Indskydere, der efter Midten af Januar Maaned har sat Penge ind i Banken, i Tillid til at denne efter den foretagne Sanering og efter de Udtalelser, der den Gang blev fremsat, nu var god og sund. Overfor disse Indskydere, der mister en ikke ubetydelig Del af deres Indskud, er der et Ansvar, og dette Ansvar hviler i første Række paa den højtærede Minister.